

Dan je bil lep, morje mirno. Niti v ožini „Hudo vreme“ ob skalovitem otočiču svetega Marka, ki je baje gnezdo neštivilnih strupe-
nih kač, nas nista nadlegovala ne burja, ne široko. Za viharnih dni pa je ta ožina menda najnevarnejša v hrvaškodalmatinskih vodah.

Po polštiriurni vožnji smo dospeli v Senj. Prav čedno mestece! Oddaleč je pogled manj ljubek, ko pa pripluje ladja v luko, zastirajo večji del mesta obširna skladišča, ki pa sedaj stoje večinoma prazna, le sol še hranijo v njih. Ob Senju so viharji zelo siloviti in nevarni. Ob hudi uri ladje vobče ne morejo v luko.

Senj je bil nekdanj glavno zavetišče in bivališče Uskokov, ki so na svojih hitrih jadernicah kakor duhovi brodili po Adriji ter bili strah mornarjev, kupcev in obrežnih prebivavcev.

Odtod še sedaj pregovor: „Čuvaj se senjske roke!“

V mestu smo se mudili kratko, sicer pa itak nima kakih posebnih znamenitosti. Stolna cerkev je lepa. Toda videti je takih in lepših vsepovsod. V nji počiva na stranskem oltarju truplo sv. Formosa s palmo, znakom mučeništva, v roki. . . .

Z ladje je posebno v bližini Senja krasen razgled na Velebit, ki ga je poetiški hrvaški narod v svojih pesmih in pravljicah odločil za dom vilam. A ne samo prebivališče zračnih vil je bil Velebit, ampak tudi glasovito roparsko zavetišče.

V prepadih med najvišjimi vrhovi se je tupatam še belila plast snega — na prvi pogled bi človek menil: v zavetju vrhov počiva in spava bela vila . . .

Brž ko smo odpluli iz Senja, smo sedli k „table d'hotu“. Tu smo se malo posmejali na stroške nekega suhega gospoda iz Nemčije.

Jaz sem si pri mizi izbral prostor med gospodom Miletičem in gospodom Bučarjem. A bil je precej močen veter in ker smo iz mesta hiteli na ladjo, sem bil poten. Zato sem si šel v kabino po suknjo.

Medtem pa je zasedla moj stol neka gospodična iz Zagreba. Ravno vis-à-vis pa je bil nezaseden prostor, drugi od spodnjega konca. Na kraju je sedel suh, postaren gospod. Prosil sem ga, naj se morda blagovoli pomekniti noter ter prepusti sedež ob koncu meni. A tega ni maral storiti, pač pa je suha kolenca

Madona.

Slikal J. Čeh.